

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ MICHEL PROVINS

ΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ

"Ενα βροχερό απόγευμα ο Παύλος Βανέλ, ο ξεχωριστός συγγραφέας ενός μυθιστορήματος που έκανε τελευταίο μεγάλο κρότο, δέχεται την επίσκεψη του φίλου του Φρεζάκ, του οποίου το παρουσιαστικό είνε σε κακό χάλι.

BANEΛ, (έκπληκτος). — Πώς είσ' έτσι, αγαπητέ μου φίλε ; ...Τι σου συμβαίνει ;

ΦΡΕΖΑΚ. — "Ασ' τα. . . "Ασ' τα... "Εξη ώρες περπατάω σ' αυτό το χάλι. Δέν πήγα καν' τὸ μεσημέρι νά φάω στό σπίτι μου, μά ούτε και τὸ βράδι θά πάω... Είμ' ένας παληάνθρωπος ! ("Αναπόνοτας). Φιλιάσου, χτές είχα πάει στη δεσποινίδα Ρεγγίνα Πλαντιέ.

BANEΛ. — Τη φιλενάδα σου.

ΦΡΕΖΑΚ. — Πώς ; Τὸ ξέρεις κ' εσύ ; ... Μά τί κάθομαι και λέω, αφού ὁλος ὁ κόσμος τὸ ξέρει... Μόλις λοιπὸν μπήκα μέσα, ἄρχισε νά μου ζητάει ἀσχητή του μνηστίου ἐπιδόματος πού της δίνω... Δέν της εἶπα οὐε ναί, οὐε οχι... Μά, σήμερα τὸ πρωτὶ, αφού σκέφτηκα τὸ ζήτημα ὅλη τὴ νύχτα, της ἔγραψα αὐτὸ τὸ γράμμα : "Ἐξη χρόνια τώρα συγκατατέθηκαν σὲ κάθε θυσία πού μου ζήτησε, μά μου εἶνε πιά ἀδύνατο νά κάνω τίποτε περισσό-τερο. Μὴν ἀμφιβάλλεις διόλου γιὰ τὴν ἀγάπη μου, τῆς ὁποίας τό-σες ἀποδείξεις σοῦ ἔχω δώσει κλπ. κλπ...". Αφού ἔγραψα τὸ γράμμα αὐτὸ ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι μου... Σὲ καμμιά ὥρα, περνώντας ἀπ' τὸ ταχυδρομείο, ἔψαξα σὴν τσέπη μου γιὰ νά βρῶ τὸ γράμμα και νά τὸ ριξῶ στό κουτί. Τότε ἀντιλήφθηκα, ὅτι τὸ εἶχα ἀφήσει σὴν κάμαρά μου, ἀπάνω στό τραπέζι... χωρίς καν' νά τὸ ἔχω σφρα-γίσει με τὴ διεύθυνση ἀπ' ἔξω, φανερῶ... Κάθε μέρα δέ, ὅταν ἐγὼ φεύγω ἀπὸ τὸ σπίτι, ἡ γυναίκα μου πηγαίνει και ταχτοποιεῖ τὴν κάμαρή μου. ("Απειλισμένος). Καί τώρα θά μπῆκω, δά εἶδε τὸ γράμμα, θά τὸ διάβασε και θά τὰ ἔμαθε δα... Πῶς ἔχω, ἔξη χρό-νια τώρα φίλη, πῶς τὴν ἀγατάω, πῶς ἔκανα χίλιες θυσίες γι' αὐτή. ("Παραπονετικά). Καταστροφὴ σωστή... Καί ζούσαμε τόσο καλὰ με τὴ γυναίκα μου... Εἶνε τόσο καλή, τόσο ὁμορφη... Καί τὴ λατρεύω.

BANEΛ. — Αὐτὸ πού λές, ὅτι λατρεύεις τὴ γυναίκα σου πού φαίνεται κάπως ἀστείο ..

ΦΡΕΖΑΚ. — Ναί, στό ἀναλίστω, τὴ λατρεύω. Δέν ὑπάρχει πιδ γοητευτικό, πιδ θεῖο πλάσμα ἀπὸ τὴ γυ-ναίκα μου. Θά ἔκανα ὁποιαδήποτε θυσία γιὰ νά μὴ μάθει τίποτε !..

BANEΛ. — Καί ὁμως τὴν ἀπατῶς...

ΦΡΕΖΑΚ. — Μπορεῖ νά τὴν ἀπατοῦσα μά τὴ λα-τρεύω... Καί θά προτιμοῦσα τὸ θάνατο ἀπ' αὐτὴ τὴν καταστροφὴ... Δέ μπορεῖς νά φαντασθεῖς πόσο γλυ-κειά εἶταν ἡ ζωὴ κα μέσ' τὸ σπίτι... με μιὰ γυ-ναίκα πάντοτε χαρούμενη κ' ἀξιαγάπητη και δυὸ παιδιά χαριτωμένα... "Αν σοῦ ἔλεγα ὅτι κάθε μέρα ἡ πιδ εὐτυχισμένη μου στιγμὴ εἶταν ὅταν ἐγύριζα σπίτι μου... "Όταν ἔφευγα ἀπὸ τῆς Ρεγγίνας, ἡ ὁποία δέν εἶνε διόλου ὀστεῖο ὑποκείμεν', ἔλεγα μέσα μου : «Τί χαρά ! Ὅχι ξανόβρω τώρα τὴ γυναίκα μου, τὰ παι-διά μου, τὸ σπίτι μου, τὴν γαλήνη, τὴν εὐτυχία, τὸ γέλιο !...» Κι' ὅλ' αὐτά, τὰ κατέστρεψα !.. Τί τρα-γωδία !..

BANEΛ. — Ποιὸς ξέρει ; Μπορεῖ ἡ γυναίκα σου νά μὴν ἐξωθήσει τὰ πράγματα.

ΦΡΕΖΑΚ. — Νά μὴν τὰ ἐξωθήσῃ... Μά δέ οκέ-πτεισαι ὅτι αὐτὴ ἡ ἀπκάλυψη τῆς καταστρέφει τὸ πιδ γοητευτικό της ὄνειρο. Φτωχὴ γυναίκα ! Θά ἔχει συντριφτεῖ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία της... Θά ἔχει ἐκμανεῖ... Θά ζήτησει τὸ δια-ζύγιο, θά μου ἔπάρει τὰ παιδιά και ποιὸς ξέρει ἀκόμα...

BANEΛ. — Δι' ἴβωλε ! Δέ θά σὲ καταδικάσει ἔτσι, χωρίς νά σ' ἀκούσει !..

ΦΡΕΖΑΚ. — "Αν ἀπὸ πτερο γυρίσῃ σπίτι μου, ἔχω τουλάχιστο μιὰ θυσία νά προσφέρω σὴν γυναίκα μου... Σήμερα πήγα σὴν Ρεγ-γίνα κ' ἔκοψα κάθε σχέση μαζί της.

BANEΛ. — Μὴ πρέπει νά γυρίσεις ἀμέσως στό σπίτι σου, σὴν γυναίκα σου... "Η ἀπουσία σου ἀπ' τὸ πρωτὶ ἐπιβαρύνει τὴ θέση σου.

ΦΡΕΖΑΚ. — Καλὰ λές... Ξέρεις ἐσὺ ἀπ' αὐτά. ("Σηκώσεται) Ὁ ἀκό-λουθησὸ τὴ συμβουλή σου... Πηγαίνω...

("Ὁ Φρεζάκ γυρίζει σπίτι του", τοιακίτωνος. "Ανοίγει οἱ σὴν τὴν πόρτα και γλιστρεῖ με μιὰ τελευταία ἀναλαμπὴ ἐλπίδας ὡς τὴν κάμα-ρή του. Τίποτε ! Πονθὲνὰ τὸ γράμμα ! Αὐτὸ εἶνε πιά τὸ ἀνεπανόρθωτο. Φοράει μηχανικά τὴ βραδυνὴ του τουαλέτα και περισσότερο πεθαμένος παρὰ ζωντανὸς ἀπορροῖζει νά μπει στό σαλόνκι. "Ἐκεῖ βλοκεῖ τὴ γυ-ναίκα του πού χαμογυλάει ὄπως πάντα, και τὰ παιδιά του).

ΟΛΟΙ, (μὲ χαρά). — "Α ! ἐπιτέλους ! Νά ὁ μπαμπὰς ! (Τὸν πλη-αίζου και τὸν φιλοῦν).

ΦΡΕΖΑΚ, (τραυλιζοντας). — Καλησπέρα !.. Καλησπέρα !..

MARIA, (ἡ γυναίκα του). — Ἐφαγες σὴν λέσχη, ἔ ;

ΦΡΕΖΑΚ, (κοιτάζοντας την). — Ναί, ἀρρωδῶς... κάποιος φίλος...

MARIA. — Καλὰ τὸ σκέφτηκα... Δέν ἀνησυχίσα... ("Σηκώνει τὰ μάτια της και κοιτάζει τὸν Φρεζάκ). Τί ἔχεις ; Δέν εἶσαι ἀρρωστος ;

ΦΡΕΖΑΚ. — "Ὅχι... εἶμαι λίγο κουρασμένος... περπάτησα πολὺ.

MARIA, (μὲ μεγάλη ἔγκραδίστη). — Τότε, ἔς φάμε... Τὸ φαί θά σὲ συνεφέρει...

Μετά τὸ φαί τὰ παιδιά πᾶνε νά κοιμηθοῦν και μένουν μόνοι ὁ Φρε-ζάκ κ' ἡ Μαρία.

MARIA, (παίρνοντας ἀπὸ ἕναν τόμο τὸ ἀνοιχτὸ γράμμα πρὸς τὴ Ρεγ-γίνας και τείνοντάς το πολὺ φρονικά σὸν ἄντρα της). — Παρ' τὸ, τὸ ξέ-χασες τὸ πρωτὶ σὴν κάμαρὴ σου.

ΦΡΕΖΑΚ, (πὸν τὰ γάνει). — Τὸ διάβασες ;

MARIA. — Γιὰ ποιὸν με πέρασες ;

ΦΡΕΖΑΚ, (μὴ τολμώντας νά τὸ πιστέψει). Πῶς, δέν τὸ διάβασες ;

Λοιπὸν δέν τὸ ξέρεις ; ...

MARIA. — Τί θά μοῦ μάθαινε λοιπὸν αὐτὸ τὸ γράμμα ;

ΦΡΕΖΑΚ, (ἀπερίσκεπτα). — Τίποτε ! "Ὅχι, τίποτε... Μά εἶταν ἡλίθιο αὐτὸ τὸ γράμμα... Κάποιος φίλος με ἔχε παραλέσει νά τὸ γράψω σὲ μιὰ γυναικα... και νά... τὸ ὑπογράψω. Καί νομίζοντας πῶς τὸ διάβασες πήγα νά τρελλαθῶ σήμερα... Ἐσὺ ξέρεις ἀν σ' ἀγαπᾶω...

MARIA, (κοιτάζοντας τον με ὀϊκτο). — Φτωχέ μου φίλε...

ΦΡΕΖΑΚ. — Καί φοβόμουνα μήπως διαβάζοντάς το ἔπαιρνες τίποτε ἀποφάσεις και ἔκανες καμιά κλοκεφαλιά.

MARIA, (φιλικά). — Ἐκανα καμιά ἄλλη κλοκεφαλιά πρὸ ἔξη ἐτῶν και φοβόσουν αὐτὸ ;

ΦΡΕΖΑΚ. — Πρὸ ἔξη ἐτῶν ;

MARIA, (πολὺ γλυκά). — Ναί, ἀφότου ἡ Ρεγγίνα εἶνε φίλη σου. ("Ὁ Φρεζάκ ἀκίνητος κατάληκτος κοιτάζει τὴ γυναίκα του. Αὐτὴ ἔξακο-λουθεῖ ἡσυχᾶ). "Απὸ τὴν πρώτην μέρα πού πήγες μαζί της τὸ εἶξερα, τὸ εἶξερα... χωρίς νά μοῦ τὸ προδοῖτε κανεῖς, ἐπειδὴ εἶξερα ἐσένα... "Ε λοιπὸν ! τί φοβάσαι ; Δέν ἔδειχνα πάντοτε τίς ἴδιες φροντίδες, τὴν ἴδια στοργὴ γιὰ σένα ; Μέσ' στό σπίτι δέν ἔκανα πάντα τὰ καθήκοντά μου ;

ΦΡΕΖΑΚ. — Δέν καταλαβαίνω, μά σοῦ ὀρκίζομαι σὲ ὅτι ἔχω πιστερό, ὅτι ὅλη ἡ καρδιά μου εἶταν πάντα δική σου !

MARIA. — Σὲ πιστεύω, φίλε μου.

ΦΡΕΖΑΚ. — Τότε θά με περιφρονεῖς...

MARIA. — "Ὅχι.

ΦΡΕΖΑΚ. — Ναί... ὅλα ἔχουν πιά πεθάνει γιὰ μένα μέσα σου, ὡς κ' ἡ ζήλεια. Πρὸ ἔξη χρόνων δέ μ' ἀγαπᾶς πιά.

MARIA. — Σ' ἀγαπᾶ μ' ἕναν ἄλλο τρόπο, αὐτὸ εἶν' ὄλο. Πᾶνε ἔξη χρόνια πού ὁ Ζάκ τὸ δεύτερο παιδί μας γεννήθηκε. Σύμφωνα με τίς ἐπιθυμίες σου δέν ἔπρεπε νά κάνουμε και τρίτο παιδί... "Ὁ ἔρωτικός μου ῥόλος ὡς συζύγου εἶχε πιά τελειώσει. "Υστερα ἀπ' τὴ γέννηση τῶν παιδιῶν ἡ γυναίκα γίνεται πιά δημιουργὸς ἡ καλλίτερα ἀκολουθεῖ τὸ μητρικὸ περῶμένο της. Οἱ συζυγικὲς παρεξηγήσεις συμβαίνουν ἐπειδὴ μερικὲς γυναίκες ἔξακολουθοῦν παρ' ὅλη τὴν τεκνοποίηση, νά προσποιοῦνται τίς ἔρωτευμένες με τοὺς συζύγους των γιὰ νά τοὺς συγκροτοῦν. "Η προσάθεια αὐτὴ πᾶει χαμένη, ἐνῶ σὴς ἄλλες ἀνθίζει τὸ φθινοπωρινὸ λουλοῦδι τῆς ἀγάπης : ἡ στοργή.

ΦΡΕΖΑΚ. — Δι' ἄβολο, ἡ θεωρία σου ὑποχρεώνει τὸν ἄντρα ν' ἀπατᾶ τὴ γυναίκα.

MARIA. — "Ὅχι, ἀλύοστατα ὑποχρεώνει τὴ γυ-ναίκα νά μὴν κάνει ἕνα ἐγκλημα κατὰ τῆς οικογε-νείας της.

ΦΡΕΖΑΚ, (πὸν δέν καταλαβαίνει). — Δέν καταλαβαίνω...

MARIA. — "Ὁ καθέννας, και ὁ ἄνδρας και ἡ γυναίκα, ἐνεργεῖ σύμφωνα με τὸ ἐνστικτὸ του... τὸ δικὸ σου ἐνστικτο ὡς ἄνδρος εἶνε νά εἶσαι ὡς πού νά γεράσεις ἀντικείμενο ἔρωτος... Ἐγὼ ὡς τὸ τέλος θά εἶμαι ἐκεῖνη πού πρέπει νά εἶμαι : ἡ γυναίκα τοῦ καθήκοντος.

ΦΡΕΖΑΚ. — Ἐγὼ, παρ' ὅλ' αὐτά, ἔχω συναίσθηση τῆς ἀπάτης μου και μετάνοισα βαθειά σήμερα. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι γυρίζοντας ἐδῶ ἔκοφα κάθε σχέση μου με τὴ Ρεγγίνα. Τελείωσε αὐτὸ γιὰ πάντα, στό ὀρκίζομαι.

MARIA. — Σοῦ εἶμαι εὐγνώμων γι' αὐτὸ... μά ἐκεῖνο πού τε-λείωσε γιὰ πάντα με τὴ Ρεγγίνα, μπορεῖ νά ξαναρχίσει αὐριο με μ' ἄλλη. Δέ θά μ' ἐνδιαφέρει αὐτὴ. Ἐκεῖνο πού μ' ἐνδιαφέρει εἶνε ἡ καρδιά σου. "Η δική μου εἶνε δική σου ὀλόκληρη κ' ἡ εὐ-γνωμοσύνη της εἶνε πιδ μεγάλη ἀκόμη ἀφότου μ' ἔκανες μητέρα δημιουργό. Ἐχουμε ἀκόμα ἀρκετὰ ὥραια χρόνια νά ζήσουμε μαζί : Χρόνια ἀμοιβαίας προστάσις, βαθειὰς ἐμπιστοσύνης, ἀφοσιωμένης φιλίας γύρω ἀπ' τὸ θεομὸ τῆζαί τὸ σπίτι πού σου ἔφτιαξα, πού τόσο τὸ ἀγαπᾶς... Πίσταψέ με, σ' αὐτὰ τὰ χρόνια ἐγὼ θάχω τὴν καλλίτερη καρτίδα.

ΦΡΕΖΑΚ. — Μοῦ μιλάς γιὰ τὰ ὥραια μελλοντικά ἐγὼνιαμα... ἡ ἀποφνὴν βραδιά εἶνε ἡ καλλίτερη τῆς ζωῆς μου, γιατί μοῦ ἔδειξε τὸ μεγαλειο σου...

MARIA, (τείνοντας του τὸ μείτωπο). — Ἄς δώσουμε τὸ πρωτο εἰ-ρηνικό μας φιλίμα ! Καληνύχτα, Ραυμόνδε...

ΦΡΕΖΑΚ, (ὕστερ' ἀπὸ ἀρκετὸ διαταγμὸ τῆς φιλίας). — Καληνύχτα, Μαρία.

"Ὁ Φρεζάκ εἶταν σὲ κακὸ χάλι.

Michel Provins